

Stoppenålen

Det var engang en stoppenål som var så fin på det at hun innbilte seg at hun var en synål.

"Se nå bare hva du holder i!" sa stoppenålen til fingrene som tok den frem. "Mist meg ikke! Faller jeg på gulvet, er jeg i stand til aldri å finnes igjen, så fin er jeg!"

"Det får være måte på!" sa fingrene, og så klemte de henne om livet.

"Ser dere jeg kommer med suite!" sa stoppenålen, og så trakk den en lang tråd etter seg, men som dog ikke hadde knute.

Fingrene styrte nålen like mot kokkepikens tøffel hvor overlæret var revnet, og nå skulle det sys sammen.

"Det er et simpelt arbeid!" sa stoppenålen. "Jeg går aldri igjennom, jeg knekker! Jeg knekker!" - Og så knakk hun. "Sa jeg det ikke!" sa stoppenålen. "Jeg er for fin!"

Nå duger hun ikke til noe, mente fingrene, men de måtte holde fast om henne. Kokkepikeren dryppet lakk på henne og stakk henne så foran i tørklet.

"Se, nå er jeg en brystnål!" sa stoppenålen; "jeg visste nok at jeg kom til ære; når man er noe, blir man alltid til noe." Og så lo hun innvendig, for man kan aldri se utvendig på en stoppenål at den ler. Der satt hun nå så stolt som om hun kjørte i karet og så til alle sider.

"Må jeg ha den ære å spørre om De er av gull," spurte hun knappnålen som var nabo. "De har et deilig utseende og Deres eget hode, men lite er det! De må se til at det vokser ut, for man kan ikke alle lakkes på enden!" Og så reiste stoppenålen seg så stolt i været at hun falt av tørkleet og i vasken idet kokkepikeren skyllet ut.

"Nå drar vi på reise!" sa stoppenålen. "Bare jeg ikke blir borte!" Men det ble hun.

"Jeg er for fin for denne verden!" sa hun da hun satt i rennestenen. "Jeg har min gode bevissthet, og det er alltid en liten fornøyelse!" Og så holdt stoppenålen seg rank og tapte ikke sitt gode humør.

Og der seilte allslags hen over den, pinner, strå, stumper av aviser. "Se, hvor de seiler!" sa stoppenålen. "De vet ikke hva som stikker under dem! Jeg stikker, jeg sitter her. Se, der flyter nå en pinne, den tenker på ingen ting i verden uten på "pinne", og det er den selv. Der flyter et strå, se hvor det svaier, se hvor det dreier! Tenk ikke så meget på deg selv, du kunne slå deg på brostenene! - Der flyter en avis! - Glemte er det som står i den, og likevel breier den seg! - Jeg sitter tålmodig og stille! Jeg vet hva jeg er, og det blir jeg!" -

En dag var der noe som skinte så deilig tett ved, og så trodde stoppenålen at det var en diamant, men det var et flaskeskår, og da det skinte, så talte stoppenålen til det og gav seg til kjenne som brystnål! "De er nok en diamant?" - "Ja, jeg er noe sånt!" Og så trodde den ene om den annen at de var riktig kostbare, og så talte de om hvor hovmodig verden var.

"Ja, jeg har bodd i eske hos en jomfru," sa stoppenålen, "og den jomfru var kokkepikere. Hun hadde på hver hånd fem fingrer, men noe så innbilsk som de fem fingrer har jeg ikke kjent, og så var de kun til for å holde meg, ta meg av eske og legge meg i eske!"

"Var det noe glans ved dem?" spurte flaskeskåret.

"Glans!" sa stoppenålen, "nei, der var hovmod! De var fem brødre, alle født "fingrer," de holdt seg ranke opp til hverandre, skjønt av forskjellig lengde. Den ytterste av dem, Tommeltott, var kort og tykk, han gikk utenfor geledd, og så hadde han kun én knekk i ryggen. Han kunne kun bukke en gang, men han sa at ble han hugget av

et menneske, så var hele det menneske spolert for krigstjeneste. Slikkepott kom i søtt og surt, pekte på sol og måne, og det var han som klemte når de skrev. Langemann så de andre over hodet.

Gullebrand gikk med gullring om maven, og lille Per Spillemann bestilte ikke noe, og det var han stolt av. Pral var det og pral ble det, og så gikk jeg i vasken!"

"Og nå sitter vi og glinser!" sa glasskåret. I det samme kom der mer vann i rennestenen, den strømmet over alle bredder og rev glasskåret med seg.

"Se, nå ble det forfremmet!" sa stoppenålen. "Jeg blir sittende, jeg er for fin, men det er min stolthet og den er aktverdig!" Og så satt den rank og hadde mange tanker.

"Jeg skulle nesten tro at jeg er født av en solstråle, så fin er jeg! Synes jeg ikke også at solen alltid søker meg under vannet. Akk, jeg er så fin at min mor ikke kan finne meg. Hadde jeg mitt gamle øye som knakk, så tror jeg at jeg kunne gråte! - Skjønt jeg gjorde det ikke – gråte, det er ikke fint!"

En dag lå der noen gategutter og raket i rennestenen, hvor de fant gamle søm, skillinger og sånt noe. Det var griseri, men det var nå deres fornøyelse.

"Au!" sa den ene, han stakk seg på stoppenålen. "Det er også en fyr!"

"Jeg er ingen fyr, jeg er en frøken!" sa stoppenålen, men ingen hørte det. Lakken var gått av den og sort var den blitt, men sort gjør tynnere, og så trodde den at den var enda finere enn før.

"Der kommer et eggeskall seilende!" sa guttene, og så stakk de stoppenålen fast i skallet.

"Hvite vegger og selv sort!" sa stoppenålen. "Det kler! Så kan man dog se meg! - Bare jeg ikke blir sjøsyk, for så knekker jeg!" - Men den ble ikke sjøsyk, og den knakk ikke.

"Det er godt mot sjøsyke å ha stålmave, og så alltid huske på at man er litt mer enn et menneske! Nå er mitt gått over! Jo finere man er, dess mer kan man holde ut."

"Krask!" sa eggeskallet, der gikk et vognlass over det. "Hu, hvor det klemmer!" sa stoppenålen, "Nå blir jeg sjøsyk! Jeg knekker, jeg knekker!" Men den knakk ikke, skjønt der gikk et vognlass over, den lå på langs – og der kan den bli liggende!

Ordforklaringer

Suite – fyrstelig persons følge

Karet – stor gallavogn

Pral – skryt

Søm – spiker

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

En eventyr av dansken Hans Christian Andersen (1805-1875).

Originaltittel: Stoppenaalen

Norsk oversettelse: Ragnar Arntzen

Kilde: <http://www.fag.hiof.no/lu/fou/HCA/eventyr.html>

Brukt med tillatelse.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Vilhelm Pedersen (1820-1859)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Andet Bind. Ottende Oplag \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.